Pregaria.cat

Entrada

La consolació (Advent 2)

“Consoleu, consoleu el meu poble. Parleu amorosament...“ Isaïes

Amb prou feines t’he vist he començat a notar que aquella tensió interior que portava des de fa ja tants dies s’anava fonent, com quan agafes la neu amb les mans i ràpidament es converteix en aigua que va perdent el fred i escalfant-se. És la teva mirada. Tu no te n’adones, però és com una mena de pau el que he sentit i joia, molta joia, de trobar-nos. Em feia falta, em mancava. Que fàcil i que necessari, que rar i que urgent, enmig de tantes presses, enmig de l’ambient neguitós que ens contagia a tots, per arribar a un Nadal suportable. Gràcies, bon amic, bona amiga, perquè sense voler, essent com ets, em consola la teva presència.

Estirant una mica la formació dels mots, podríem imaginar que la paraula consol està composta de CUM i SOL. CUM porta un significat comunitari, i SOL segurament pot indicar aïllament. La suma dels dos elements podria significar que la comunicació –la presència, l’alteritat– trenca la soledat, l’aïllament, és a dir, aquella mena de concentració sobre si mateix que desdibuixa la realitat que hi ha altres que ens estimen o ens poden estimar.

Fa molta estona que estem esperant que surti la infermera i digui el nostre nom. Abans han passat el Gracia, la senyora Arribas i la parella Graell... i la sala no sols és plena, sinó que va arribant gent. Al meu costat hi ha una senyora gran que fa molta estona que hi és i es nota que està nerviosa. La miro i li dic: “Quina llauna, oi? Et fan esperar massa. Sort que quan ja ets a dintre la doctora és molt educada i sobretot es nota que hi entén...” Bla, bla, bla. Quan callo, ella comença, i es passa una llarga estona explicant-me els seus mals i fins part de la seva vida; fins que per fi, la infermera la crida: Dolores Fernández. “Present”, i em diu: “Gràcies, jove.”

En aquesta espera del Nadal el Senyor vol comunicar-se amb nosaltres, tan ocupats com segurament anem per dintre i per fora. Fem una mica d’espai i escoltem el que ens vol dir, que és molt clar. Recordarem la seva vinguda, el seu naixement en pobresa i amor. Vol consolar-nos de moltes coses i vol que consolem els altres, els de prop i els de lluny, que no ha vingut per a una minoria privilegiada, sinó per a tothom. Ell és universalista i, de fet, prefereix els pobres, els descartats i els que no compten. Ell també espera que tu, jo, els de casa i els coneguts esdevinguem consolació i una mica més de tendresa en un món tan electrònic, cibernètic... i ben aviat robòtic.

Jesús Renau sj.